

Fox 1976

Seinni spæla tónleikar-bólkarnir Monnshots og Superiors, sum báðir eru úr Vestmanna, og Eyðun Nols-ø Band.

Karl Anton heldur, at Geilin øll árin hefur verið eitt gott tiltak, um enn trupulleikar hava verið. Hann ivast ikki í, at eitt slíkt ungmannafelag fyrirbyrgir, at ungdomurin fer út og finnur upp á sovorið bytt sum at gera hverk.

Tað sama heldur tann ungi Hogni, sum er formaður í Ungmannafelagnum Geilini.

- Limirnir eru eisini góðir við felagið, og nógva koma her dagliga. Øll siggja fram til, at vit kunu gera uppafur meira, sigur Hogni, sum vónar, at nógva fólk koma til konsertina, soleiðis at nakað kemur inn til felagið at byggja fyrri.

Nevndin í Ungmannafelagnum Geilin: Hogni Johansen, Niels á Rógvu Jensen, Jórur Durhuus, Hilbert Blástein

Nevndin í Stuðulsfelagnum: Hanna Kampmann, Karl Anton Klein, Gunn Joensen, Herit Magnussen, Steingrím Haraldsen, Jógván Sigurd Poulsen og Marner Joensen.

Absurdy Fair á konsertini, sum Ungmannafelagið Geilin skipaði fyrri í 1976

Kræklingar 1976

Úr USA til Hvalbiar at finna sínar røtur

- Fyri 70 árum síðani fór mamma hansara úr Hvalba til Danmarkar og haðani til USA. Hon kom ongantið aftur til Føroya.

- Eg haldi at tað stingur djúpt í hvørjum menniskja at kenna sínar røtur, tí ikki fyrrrenn tá veitst tú, hvør tú ert og, hví tú bleiv tann tú ert, sigur ein av synum hennara, sum nú er fyrstu ferð í Føroyum og hittir skyldfólk

ÁKI BERTHOLSEN

- Tað hevur so ótrúliga stórán týðning fyrri meg at vera í Føroyum.

- Tað vekir so nógvar kenslur, at eg fái næstan ikki tosa um tað.

- Hetta er mín uppruni, mín arður.

Hann er sonur Ragnhild Nattestad, Ragnhild í Stór-ustovu í Hvalba.

Í 1926, fyrri akkurat 70 árum síðani gjørdi mamma hansara tað stóra lopið: Um 20 ára gomul, fór hon úr Hvalba út í heim at søkja sær eydnuna. Leiðin gekk fyrst til Danmarkar og haðani fylgdi hon við streyminum av útfararum til USA.

Útferðarlongsul var ikki heilt ókendur í Stór-ustovu í Hvalba tí Tóri, beiggi Ragnhild var longu farin.

Eisini hann var endaður í USA, har hann førði fiski-skip.

Tað var helst hetta, sum avgjórdu lagnuna hjá Ragnhild, tí uttan íva fann uppá at fara til USA tí beiggin var har.

Komin í land við ongum passi og ongum papírur, varð hon sett fäst, men ein danskur prestur hjálpti henni burtúr knípuni og

fekk han leysa aftur.

Hon hitti hon ein sjómann, hvørs foreldur vóru komin til USA úr Danmark og sum hon giftust við.

Tey búsettust í stóra havnabýnum Boston og tey fingi sjei børn, fimm dreingir og tvær gentur.

Ein av teimum er Knud. Knud er nú 64 ára gamal og pensioneraður í starvi sínum sum grannskoðari.

Og nú er hann í Føroyum og leitar eftir sínum røtrum. Eftirnavnið er Hellested.

Tað er ikki eitt vanligt, amerikanskt eftirnavn. Ljóðar heldur sum navnið á eini lítli, danskari bygd. Og tað er akkurat, hvat tað er.

- Eg veit ikki hví vit eita Hellested, tí forfedrar mínar í faðirætt itu ikki so.

- Kanska hevur abbin fingið sær eftirnavníð eftir bygdini í Danmark, haðani hann var ættaður. Ella kanska hava amerikansku myndugleikarnir bara mistikið seg og sett bygdar-navnið til eftirnavn.

Eftir, hvat vit hava skilt, hevur tað ikki verið óvanligt tá á døgum, tí málsligir trupulleikar vóru og tað mundi vera so sum so við dópsbrøvum og øðrum papírur.

Knud sigur, at tað eru ikki meiri enn níggja ár í-millum tey sjei systkinini. - Pápi var fiskimaður og var næstan aldrin heima. So mamman hevði tað hart og var at kalla einsamøll um børnini.

Knud sigur, at mamman var strong, men tað mátti kanska til. Hon kom ongantið eftir tí enska málinum, men tosaði hálvbrotið allar sínar dagar. Kanska var tað tí, at hon hevði so nógva gera, at hon hevði lítla stundir at koma út ímillum fólk. Og tey fólk, sum gingu inn til tey, vóru norðurlendingar.

Knud hevur er altíð mintur á, hvaðani ættarbond hansara ganga.

- Sum sagt fór mammu-beiggi mín fór eisini til USA. Vinkona mammu, Alexandra Midjord og aðrir føroyingar vóru ofta og vitjaðu og so var bara tosað føroyskt, sum vit ikki skiltu eitt orð av.

- Og kom norðurlandskt skip til Boston, kom onkur av manningini inn til okkara.

- Eg haldi at tað gjørdi, at mamma longdist ikki heim-aftur til Føroya.

Tey fyrstu, nógva árin

- Føroyar eru eitt línd land, men fyrri mær eru tær stórar, tí her er mín søga og mín arður, sigur Knud Hellested. 64 ára gamal er hann fyrstu ferð í Føroyum og hittir skyldfólk og vitjar støð, sum hava tilknyti til forfedrar. Hann fer heimaftur í dag, men eitt er vist: Eg komi aftur „someday“, sigur hann.